

နေဘုန်းလတ်

ဈာန်တော်ဈာန်တော်
မြို့တော်

နိဒါန်း

ကျွန်တော့်ဘလော့ဂ်လေးကို စလုပ်မယ်လို့ကြံတွဲအချိန်က
ဒီဝတ္ထုတိုလေးကို ရေးနေတဲ့ အချိန်ပါ။ ဒါကြောင့် ဒီဘလော့ဂ်လေးရဲ့
နာမည်ကိုလည်း ဒီဝတ္ထုတိုလေးရဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင် လေးပဲ
ပေးဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီဝတ္ထုတိုလေးကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ရှားရှားပါးပါး
အချစ်ဝတ္ထုတိုတွေထဲ က တစ်ပုဒ်လို့ပြောလို့ရပါတယ်။ ဖတ်ကြည့်ကြပါဦးဗျာ။

နေဘုန်းလတ်

ကျွန်တော်လွတ်ကျခဲ့တဲ့မြို့တော်

တဖွဲဖွဲကျနေတဲ့ ဆောင်းနှင်းတွေကြားထဲမှာ

ကျွန်တော့်ရဲ့မြို့တော်လေးကို ကျွန်တော် သဲသဲကွဲကွဲမြင်ခဲ့ရတာ ပါ။

နူးညံ့တယ်တာထက်ပိုတဲ့ ညင်သာမှုတွေရဲ့ အထိအတွေ့မှာ ကျွန်တော့် ရဲ့
လက်ဖဝါးတွေ နွေးထွေးသက်ဝင်လာရာက စခဲ့တယ်။ သူမဟာ ကျွန်တော့်ကို
မြို့တော်လေး အကြောင်းတွေကို ဖွင့်ဆိုပြခဲ့တဲ့ အသံမဲ့ကဗျာတစ်ပုဒ်ဖြစ်တယ်။
သူမက မိုးရာသီကို ချစ်တယ်။ ကျွန်တော်က မိုးရာသီးမှာ မွေးတယ်။ အဲဒီ တော့
သူမက ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ်။ သိပ်တော့ မဆိုင်လှပေမယ့် ဒီအတိုင်းပဲဖြစ်ခဲ့တယ်။
မရေရာမှုတွေသာ တကယ့်ကိုသေချာခဲ့တဲ့လောကထဲမှာ သူမနဲ့ ကျွန်တော်
အသအေချာကို ချစ်ခဲ့ကြဖူးပါတယ်။ အသည်းပုံဖဲချပ်လေးတွေကို ဆွဲတိုင်းစပိတ် နဲ့
ညှင်းတွေပဲ ကျကျလာတတ်တဲ့ ဖဲချပ်တွေကို ကျွန်တော်မုန်းတယ်။ ကျွန်တော် သူမကို
လွမ်းနေ ပါတယ်။ လွမ်းတယ်ဆိုတဲ့စကားကို အပိုစာသားတွေမပါဘဲ ကျွန်တော်
ထပ်ပြောပါ့မယ်။ ကျွန်တော်သူမကို လွမ်းနေပါတယ်။ ကျွန်တော်က
အပြီးတုတွေကြာမှာ အတုံးအရုံးကျဆုံးတယ်။ သူမက
ပါးချိုင့်ကလေးပေါ်အောင်ပြီးရင်း ကျွန်တော့်ကို အားပေးတယ်။

ကျွန်တော် မထင်မှတ်ခဲ့ပေမယ့် ကျွန်တော့်ရဲ့ ရင်ဘတ်ထဲကို
သူမရောက်လာတယ်။ အနက်ရှိုင်းဆုံး၊ အနူးညံ့ဆုံး၊ နှလုံးသားရဲ့တစ်နေရာမှာ
လှလှပပ သူမ နေရာယူခဲ့တယ်။ သိပ်ကိုသိမ်မွေ့လွန်းတဲ့အတွက် ကျွန်တော်
ရုတ်တရက်မသိခဲ့လိုက်ဘူး။ ချစ်စရာပါးချိုင့်လေး အတွက်လို့ ရေးထားတဲ့
ကျွန်တော့်ရဲ့စာသားတွေကို သူမ ဆုတ်ဖြုတ်ပစ်ခဲ့ပြီလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမ နဲ့
ကျွန်တော် အတူတူမှန်းမျှော်ကြဖူးတဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့မြို့တော်လေးဆီကို
အရောက်သွားဖို့ သူမ ရဲ့နာမည်ကို ကျွန်တော်တိုးတိုးလေးအော်ခေါ်နေမိတယ်။

နားလည်မှုဆိုတဲ့စကားလုံးကိုကြားတိုင်း ကျွန်တော် ပြုံးမိတယ်။

ကျွန်တော်ပျော်နေရင် သူမ ကျေနပ်တယ်။ ကျွန်တော်ပြီးတာကို သူမနှစ်သက်တယ်။ ကျွန်တော်မျက်ရည်ကျရင် သူမငိုတယ်။ ကျွန်တော်စိတ်ချစ်တဲ့အခါ ဟင့်အင်း..... မဟုတ်ဘူး၊ သူမကြောင့် ကျွန်တော်တစ်ခါမှ စိတ်မညစ် ခဲ့ဖူးဘူး။ ကျွန်တော်စိတ်ဓာတ်ကျတဲ့အခါ သူမက အားအင်တွေပေးတယ်။

သူမရဲ့ရင်ခွင်ထဲကိုတိုးဝင်ပြီး နားစွင့်ကြည့်လိုက်တဲ့အတိုင်း ကြားရတဲ့ရင်ခုန်သံတွေက ကျွန်တော့်ကို ချစ်ခြင်းမေတ္တာအကြောင်း စာလုံးပေါင်းပြတယ်။ သူမက ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ်။ တူညီတဲ့တုံ့ပြန်မှုပြန်ပေးတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်လည်း သူမကို သိပ်ချစ်ပါတယ်။ မျက်လုံးကိုမှိတ်ပြီး သူမအကြောင်းကို စဉ်းစားတိုင်း ကျွန်တော့်ရဲ့ရင်ခုန်သံတွေ မြန်မြန်လာတယ်။

အဆုံးအစမရှိဘူးလို့ထင်ရတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အတွေးတွေက သူမနဲ့ ဆုံးတယ်။ သူမသီကုံး ဖွဲ့ ဆိုခဲ့ဖူးတဲ့ မြို့တော်လေးတစ်ခုရဲ့ အသွင်သဏ္ဌာန်တွေက ကျွန်တော့်ရဲ့စိတ်ကူးပုံရိပ်တွေထဲမှာ မပီဝိုးတဝါးနဲ့ လှပသက်ဝင်နေတုန်းလေ။ ကျွန်တော်ဖြေလျှော့လိုက်တဲ့ လက်တွေကို သူမ ဘာလို့ ပြန်မဆွဲယူခဲ့လဲလို့ ကျွန်တော် မိုက်မိုက်ကန်းကန်း တွေးဖူးတယ်။

ဝေဒနာဆိုတာ ခံနိုင်ရည်ရှိမှုနဲ့ မဆိုင်ဘူးတဲ့။ နူးညံ့လွန်းတဲ့ သူမရဲ့နှလုံးသားဟာ ကျွန်တော့် ကြောင့် မာကျောသွားခဲ့တာလား။ ရင်ခုန်သံနဲ့ တစ်ထပ်တည်းကျတဲ့ စကားလုံးတွေကို သုံးပြီး သူမ ကဗျာလေးတွေ သီကုံးတတ်တယ်။ သူမ ရွတ်မပြခဲ့ဖူးပေမယ့် သူမရဲ့ ကဗျာတွေကို ဖတ်တိုင်း သူမရဲ့ အသံကို ကျွန်တော်ကြားတယ်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းအတွက်ဆိုတာ အတိအကျ ကိုသေချာတဲ့ အဲဒီ ကဗျာလေးတွေထဲမှာ ဖြူစင်အေးမြတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ကျွန်တော်တွေ့ရ တယ်။

သူမနဲ့ ကျွန်တော်နှစ်ယောက်အတူ ရေးစပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ထဲက စာသားလေး လိုပေါ့။ ကျွန်တော်က

ဖြူလွလွတိမ်စလေးဖြစ်တယ်။ သူမက တိုက်ခတ်လေပြေလေးဖြစ် တယ်။ သူမဟာ ကျွန်တော်နဲ့ပတ်သက်လာရင် အတ္တနည်းလွန်းတယ်။ သူမရဲ့ စိတ်ကျေနပ်မှုအတွက် ကျွန်တော့်ကို အချုပ်အနှောင်တွေထဲကို မထည့်ဘူး။ ကြားစကားတွေ၊ လေလှိုင်းထဲက အတင်း အဖျင်းတွေကို သူမက ယုံကြည်ချက်တစ်ခုတည်းနဲ့ ရိုက်ချိုးနိုင်စွမ်းတယ်။ သူမဟာ သိပ်ကိုချစ်စရာ ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်လွတ်ကျခဲ့တဲ့မြို့တော်လေးကို သူမက တည်ဆောက်တယ်။

အဲဒီ မြို့တော်လေးမှာ အခြေအမြစ်မရှိတဲ့ သံသယတွေအစား နားလည်ယုံကြည်မှုတွေရှိ တယ်။ အစွန်းရောက်တဲ့ ချုပ်နှောင်တားမြစ်မှုတွေအစား မျှတပြေပြစ်တဲ့ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့် တွေရှိတယ်။ မရေရာတဲ့ မေးခွန်းပုစ္ဆာတွေအစား သေချာတဲ့ အမှန်တရားတွေရှိတယ်။ တစ်ဦးကို တစ်ဦး အထင်သေးနှိမ့်ချမှုတွေအစား အပြန်အလှန် ချစ်ခင်လေးစားမှုတွေရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ မြို့တော်လေးမှာ အလှဆုံးဆိုတဲ့ ပန်းတွေသာ ဝေဝေဆာဆာကို ဖူးပွင့်ကြိုင်လှိုင်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အားနည်းချက်တစ်ခုမှာ ကျွန်တော် ညင်ညင်သာသာ ကျဆုံးခဲ့ချိန်ပေါ့။ ကျွန်တော် ခြေလှမ်းတွေက အာသာဆန္ဒတွေနောက်ကို လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့အာရုံတွေက ပြင်းထန်လွန် ကဲတဲ့ ရမ္မက်တွေရှိရာကို ရောက်တယ်။ အနီးဆုံးမှာရှိနေတဲ့ သူမကို ကျောခိုင်းပြီး မာယာတွေ အပြိုင်းအရိုင်းထနေတဲ့ လောကထဲကို ကျွန်တော်အရိုင်းအစိုင်းတစ်ယောက်လို ဝင်တိုးမိခဲ့တယ်။

သူမ မကြားချင်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ဝေးဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းက ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝထဲကို ပြုတ်ကျလာတယ်။ အနမ်းတွေနေရာကို အလွမ်းတွေက အစားဝင်တယ်။ အပြုံးတွေ နေရာကို အရှုံးတွေက အစားဝင်တယ်။ အဲဒီ လို အဲဒီ လိုနဲ့ ဝေးခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဝေးခဲ့ကြ တယ်။ လှောင်ရယ်သံတွေကို မုန်းမိတဲ့အခါတိုင်း သူမရဲ့ချစ်စဖွယ်အပြုံးကလေးကို သတိရတယ်။ အမိန့်တွေကို

စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို နာခံရတိုင်း သူမပေးခဲ့ဖူးတဲ့ အချုပ်အနှောင်ကင်းတဲ့ ချစ်ခြင်းတွေကို တမ်းတတယ်။ ရုန်းထွက်ဖို့ခက်တဲ့ ခြပ်မဲ့အကာအရံတွေကြားမှာ ပိတ်လှောင်မွန်းကျပ်မိတဲ့အခါ တိုင်း အရာအားလုံးကို မေ့ပျောက်စေတဲ့ သူမရဲ့ ရင်ခွန်ကို လွမ်းတယ်။ သူမ ပေးနိုင်တော့မှာ မသေချာပေမယ့် ကျွန်တော်အားလုံးကို ပြန်လိုချင်နေခဲ့တာကတော့ သိပ်ကို သေချာတာပေါ့။

ကျွန်တော်ဟာ အေးငြိမ်းချမ်းအေးမြတဲ့ မြို့တော်လေးတစ်ခုကို လွှတ်ချမိခဲ့တဲ့ကောင်ပါ။ ကျွန်တော် လွှတ်ချထားတဲ့မဲ့ မြို့တော်လေးရဲ့ တံခါးဝမှာ ချစ်ခြင်းတွေပြည့်သိပ်နေတဲ့ ရင်ခွင်တစ်ခု နဲ့ သူမ ကျွန်တော့်ကို မျှော်နေမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် မြို့တော်လေးရဲ့ တံခါးကိုပိတ်၊ အတိတ်တွေ အားလုံးကို ဘေးနားမှာချိတ်ထားပြီး သူမတစ်ယောက်တည်း နူးညံ့တိတ်ဆိတ်နေမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် မြို့တော်လေးရဲ့ အရေခွံဟောင်းတွေကို ခွာချ။ အသစ်အသစ်သော ရင်ခုန်သံအပိုင်းအစ တွေနဲ့ မြို့တော်အသစ်တစ်ခုကို သူမတည်ဆောက်စပြုနေပြီလား။ ကျွန်တော်နဲ့ ဝေးရာကို ရွက်လွင့်သွားခဲ့တဲ့ သူမ ကျွန်တော့်မျက်စိရှေ့ကို ပြန်ရောက်လာပါ့မလား။ နှလုံးသားထဲကနေ တမ်းတမိတဲ့အတိုင်း စိတ်ထဲကနေ လှမ်းလှမ်းခေါ်နေမိတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အသံမပါတဲ့ ဟစ်အော်မှုတွေကို သူမ လက်ခံချင်စိတ်ရှိပါ့မလား

မေးခွန်းတွေ၊ ပုစ္ဆာတွေရော ကျွန်တော့်ရဲ့အာရုံထဲမှာ ပေါက်ကွဲလွင့်မျောနေကြတယ်။ လွမ်း မိတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော့်ရဲ့နှုတ်ဖျားက ဖုံးမနိုင် ဖိမရ ထွက်ထွက်ကျလာတတ်တဲ့ သူမရဲ့နာမည်ကို အိမ်ရှေ့က အုတ်ခုံလေးမှတ်မိနေလိမ့်မယ်။ လွမ်းမိတဲ့အခါတိုင်း ဖွင့်ဖွင့်ဖတ်မိတဲ့ သူမရဲ့ ကဗျာစာ အုပ်လေးထဲမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ မျက်ရည်စတွေရှိလိမ့်မယ်။ ဘယ်သူမှ မသိပေမယ့် ကျွန်တော် ခိုးခိုး ကြည့်နေမိတဲ့ သူမရှိတတ်တဲ့နေရာလေးတွေက ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို လှောင်ရယ်နေကြလိမ့်မယ်။ သိပ် မဝေးတဲ့နေရာတစ်ခုမှာ ဟစ်အော်ဆိုညည်းနေမိတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ သီချင်းသံတွေ သူမ မကြား နိုင်ပေမယ့်

ကျွန်တော့်ရဲ့ ဂစ်တာလေးကတော့ အလွတ်ရနေလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝတစ်လုံးစာ အတွက် သိပ်ကိုသေချာတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို သူမကြားမှာမဟုတ်ပေမယ့် ကျွန်တော် ထပ်ပြီးပြော ချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် သူမကိုချစ်တယ်။

နေဘုန်းလတ် ၅. ၂. ၀၆

ကျွန်တော်လွတ်ကျခဲ့တဲ့မြို့တော်

Zin Ko Latt said.....

အနမ်းတွေနေရာကို အလွမ်းတွေက အစားဝင်တယ်။

အပြုံးတွေနေရာကို အရှုံးတွေက အစားဝင်တယ်....ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို အကြိုက်ဆုံးပဲ။

Ko Phye said....

ကျွန်တော်က အပြုံးတူတွေကြားမှာ အတုံးအရုံးကျဆုံးတယ်...တဲ့လား။
ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် လည်း ကျဆုံးဖူးပါရဲ့။ ကိုဇင်ကိုလတ် အရမ်းမိုက်တယ်ဗျာ။
ကြိုက်သမျှစာသားသာ ထုတ်ပြရမယ်ဆိုရင် ...အကုန်ပဲဗျ။ ကျွန်တော်
ဒါမျိုးမရေးတတ်ဘူး။ အရမ်းကြိုက်တယ်။

ကျွန်တော်လွတ်ကျခဲ့တဲ့ မြို့တော် said.....

ငါလည်း ဒါမျိုး နောက်တစ်ခါထပ်ရေးနိုင်ဖို့ဆိုတာ မသေချာတော့ဘူး
ကိုဖြိုးရေ၊ အားပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးပါ။

တစ်ပြည်သူ အိမ်ချမ်းမြေ့ Said....

သူမပေးခဲ့ဖူးတဲ့ အချုပ်အနှောင်ကင်းတဲ့ ချစ်ခြင်းတွေကို တမ်းတတယ်။

ရန်းထွက်ဖို့ ခက်တဲ့ ဒြပ်မဲ့အကာအရံတွေကြားမှာ ပိတ်လှောင်မွန်းကျပ်မိတဲ့အတိုင်း
အရာအားလုံးကို မေ့ပျောက်စေတဲ့ သူမရဲ့ ရင်ခွင်ကို လွမ်းတယ်။ သူမ
ပေးနိုင်တော့မှာ မသေချာပေမယ့် ကျွန်တော် အားလုံးကို
ပြန်လိုချင်နေခဲ့တာတွေကတော့ သိပ်ကိုသေချာပါတယ်။

Beautiful!!

ကလိုစေးထူး said....

မိုးမခမှာ ထင်တယ်ဗျာ။ ဖတ်လိုက်ရဖူးတယ်။

မြန်မာဘလော့ဂါတွေအတွက် အချစ်ဆိုတာ ရှားပါးပစ္စည်းတဲ့။ ဒီတစ်ခါဆိုရင်
သူတို့ကို ဒီဝတ္ထုလေး အဖတ်ခိုင်းလို့ရပြီ။ စကားမစပ်ပြောရရင်
“ကျွန်တော်လွတ်ကျခဲ့တဲ့မြို့တော်” လို့
ဘလော့ဂ်နာမည်ပေးထားရတဲ့အကြောင်းရင်းကို အခုမှ သိရ တယ်ဗျာ။

ကျွန်တော်လွတ်ကျခဲ့တဲ့မြို့တော် said ...

ကျွန်တော့်ရဲ့ ရင်ထဲကစကားလုံးတွေကို အခုလိုအားပေးကြတဲ့အတွက်
အားလုံးကို ကျေးဇူးပါခင်ဗျာ။

SOE ZEYA said....

အင်း... လွတ်ခဲ့တဲ့မြို့ဆိုတာ ဒါကြောင့်ဖြစ်လာတာကိုး။

Nay Nay said...

စကားလုံးတွေ အရမ်းကြိုက်တယ်...

Khunmyahlaing said...

လွတ်ကျသွားတာ ခံလိုက်ရတဲ့ မြို့တော်လေး ကျိုးပဲ့ကြေမွထိခိုက်
ပွန်းရှမှုမဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်။

Totto Chan said...

အရမ်းသဘောကျပါတယ်။ စာသားတွေက အရမ်းကောင်းတာပဲ။

ရင်တွင်းခံစားချက်မို့လို့ ထင်တယ်။

ပြန်တည်ဆောက်ရမယ့် မြို့တော်

သူမကို ကျွန်တော်စတွေ့ခဲ့တာ မြစ်တစ်ခုရဲ့ ကမ်းနံဘေးမှာပါ။ ဘာရယ်ညာရယ်မဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော် ထိုင်နေတဲ့အချိန် သူမကလည်း လက်ထဲက ဘာမှန်းမသိတဲ့ ပစ္စည်း လေးတစ်ခုနဲ့ အလုပ်တွေရှုပ်နေခဲ့တယ်။ သူမကို ကျွန်တော်သတိထားမိချိန်မှာ သူမကတော့ ကျွန်တော့်ကို သတိမထားမိသေးဘူး။ သူမလက်ထဲက ပစ္စည်းလေးကို မြစ်ထဲပစ်ချလိုက်ဖို့ လက်ကို လွှဲလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မပစ်လိုက်သေးဘဲ လွှဲလိုက်တဲ့လက်ကို လမ်းတစ်ဝက်မှာတင် ရပ်လိုက်ပြီး ပစ္စည်းလေးကို တမြတ်တနိုးနဲ့ ပြန်ကြည့်နေပြန်တယ်။ နေရောတစ်ချက်အဝင့်မှာ လက်ခနဲဖြစ် သွားတဲ့အရောင်ကြောင့် ရွှေ့နဲ့လုပ်ထားတဲ့ တစ်ခုခုဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် တွေးမိ တယ်။

ကျွန်တော် သူမအနားကို တိုးကပ်သွားတာတောင်မှ သူမက ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုမှ သတိပြုမိပုံမရဘူး။ ဖြစ်နိုင်တာက သူမရဲ့ အသိတရားတွေအားလုံးဟာ သူမလက်ထဲကိုင်ထားတဲ့ ပစ္စည်းလေးက လွဲလို့ အခြားဘယ်အရာတွေဆီမှာမှ ရှိမနေတာ နေမှာ။ တိုးတိုးလေးပြောလိုက်ရုံနဲ့ သူမ ကြားရနိုင်လောက်တဲ့ အကွာအဝေးအရောက်မှာ လှမ်းခေါ်မနေတော့ဘဲ ကျွန်တော် တိုက် ရိုက်ပဲ မေးလိုက်တယ်။

“ဘာဖြစ်လို့ လွှင့်ပစ်မှာလဲ”

သူမ ကျွန်တော့်ကို လှည့်မကြည့်ပေမယ့် ကျွန်တော့်အမေးကိုတော့ ကြားပုံပေါ်ပါတယ်။ သူမလက်ထဲက ပစ္စည်းလေးကို လက်ဖဝါးပေါ် ဖြန့်တင်ထားရင်းက ကျွန်တော့်မေးခွန်းကို ဖြေဖို့ သူမ စဉ်းစားနေတယ်။ စဉ်းစားနေပုံရတယ်။ အခုမှပဲ ကျွန်တော်လည်း သူမရဲ့ လက်ဖဝါးပေါ်က သူမ လွှင့်ပစ်ချင်နေတဲ့ပစ္စည်းလေးကို သေသေချာချာကြည့်ခွင့်ရတော့တယ်။ ရွှေလက်စွပ်

မောင်း ကွင်းလေးပဲ။ တစ်ခုခုရေးထွင်းထားပုံပေါ်ပေမယ့် ဘာလဲဆိုတာကိုတော့
သေချာမမြင်ရဘူး။

“လွင့်ပစ်ပါတယ်ဆိုမှ မလိုချင်တော့လို့ပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့
မလိုချင်တော့တာလဲဆိုတော့ ကျွန်မ အတွက် အသုံးမဝင်တော့လို့ ကျွန်မအတွက်
အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့လို့”

သူမက ကျွန်တော့်ရဲ့အမေးကို ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနဲ့ ဖြေတယ်။
ဒါပေမဲ့ သူမရဲ့ တုန့်ပြန်မှုက ကျွန်တော့်ကို ရန်တွေ့ပြီး မောင်းထုတ်တာမျိုး
မဟုတ်တဲ့အတွက် တော်သေးတယ်။

“ဒီမြစ်က ရေစီးသန်တယ်၊ အခု မင်းပစ်ချလိုက်ပြီဆို ဒီလက်စွပ်လေးကို
မင်းနောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ တွေ့ရတော့မှာမဟုတ်တော့တာ ကျိန်းသေတယ်။
မင်းအမြတ်တနိုးထားတဲ့ ပစ္စည်း တစ်ခုကို အပြီးအပိုင်စွန့်လွှတ်ပစ်ဖို့အတွက် မင်း
တကယ်အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီဆိုတာ သေချာလား”

ဒီတစ်ခါတော့ သူမ ကျွန်တော့်ကို တအံ့တဩနဲ့ လှည့်ကြည့်တယ်။
သူမရဲ့ အပြုအမူတွေကို ငေးကြည့်နေရင်း သူမရဲ့ စဝိန်တွေကိုပါ
မှန်းဆကြည့်မိတာပါ။ သူမရဲ့ လက်သူ ကြွယ်အရင်း အနားလေးမှာ
သာမန်အရေအတွက်ထက် အနည်းငယ်ပိုဖြူနေတဲ့ အရစ်ကလေးက ဒီလက်စွပ်
လေးကို သူမ မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ တန်ဖိုးထားဝတ်ဆင်ခဲ့တဲ့
ကာလတွေကြာခဲ့ပြီဆိုတာကို ပြန်နေတယ် လေ။ ပြီးတော့ သူမရဲ့
တွေဝေတွန့်ဆုတ်နေတဲ့ အမူအရာတွေကလည်း သူမစိတ်ထဲက ဒွိဟတွေကို
လှစ်ဟပြနေတယ်။

သူမက ကျွန်တော်မေးတာကို မဖြေဘဲ လက်စွပ်လေးကို
သူမရဲ့လက်သူကြွယ်မှာ ဝတ်လိုက်၊ ပြန်ချွတ်လိုက်လုပ်ရင်း စိတ်တွေရှုပ်နေတယ်။
ကျွန်တော် သူမ အနားမှာ ဝင်ထိုင် လိုက်ပြီး သူမအဖြေကို စောင့်မနေတော့ဘဲ

ဆက်ပြောလိုက်တယ်။

“ကိုယ် မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားရတဲ့ အရာတစ်ခုခုကို အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် လောလော ဆယ် အနားမှာမရှိစေချင်လို့ အချိန်မရွေးပြန်ယူနိုင်တဲ့နေရာတစ်ခုမှာ ခဏသိမ်းထားလိုက်တာနဲ့ ဘယ်တော့မှ ပြန်ယူလို့မရတော့အောင် အပြီးအပိုင်စွန့်လွှတ်ပစ်လိုက်တာနဲ့ အဲဒီ အခြေအနေနှစ်ခု ကနေပေးတဲ့ ခံစားချက်တွေမှာ မတူညီတဲ့ ပြင်းအားတွေရှိနေတယ်။ တချို့တွေကျတော့ ခဏဖယ် ထား။ သိမ်းထားရင်းနဲ့ပဲ အပြီးအပိုင်ဆုံးရှုံးလိုက်ရတာ မျိုးတွေ ရှိတတ်တယ်။ ဒီအခါ ကြိုတင်မျှော် လင့် မထားခဲ့တဲ့ ခံစားချက်အသစ်တွေထဲ နောင်တတွေပေါ် ရောပါလာပြန်ရော။ ဒီပစ္စည်းလေးကို မင်းသိပ်မြတ်နိုးတယ်။ သိပ်တန်ဖိုးထားတယ်ဆိုတာ သေချာရင်တော့ မင်းရဲ့လက်ချောင်းလေးမှာ ပဲ အမြဲတမ်းဝတ်ထားသင့်တယ်။ နောင်တဆိုတဲ့ သစ်သီးက မြည်းစမ်းကြည့်စရာမလိုအောင် ခါးသက်ပြင်းရှုမှုက သိသာလွန်းပါတယ် ကောင်မလေးရယ်”

ကျွန်တော့်ရဲ့ စကားတွေကို သူမငြိမ်ငြိမ်လေး နားထောင်နေတယ်။ ဝဲနေတဲ့ မျက်ရည်တွေ ပါးပြင်ပေါ် လိမ့်ဆင်းမလာစေဖို့ သူမက ဦးခေါင်းကို ကောင်းကင်ပေါ်မော့ပြီး မျက်လုံးတွေကို မှိတ် ပစ်လိုက်တယ်။ သူမရဲ့ လက်သူကြွယ်လေးမှာ ဝတ်လျက်သား ပြန်ရှိနေတဲ့ လက်စွပ်လေးကို ကျွန်တော် သေသေချာချာစိုက်ကြည့်လိုက်မိတယ်။ နေ့စွဲတစ်ခုပဲ။ သူမက ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခဲ့ဖူးတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နေ့လေးတစ်ခုပဲဖြစ်ရမယ်။ သိပ်ပျော်စရာကောင်းခဲ့တဲ့ အထိမ်းအမှတ်နေ့စွဲလေးတစ် ခုကို ရေးထွင်းထုဆစ်ထားတဲ့ ဒီလက်စွပ်လေးက သူမအတွက် ဘာကြောင့်များ အသုံးမကျတော့ တာလဲ။ ဘာကြောင့်များ အဓိပ္ပာယ်တွေ မဲ့သွားခဲ့ရတာ လဲ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တွေးမိနေတာတွေ ကို ထုတ်မမေးလိုက်ပေမယ့် သူမကတော့ တိကျတဲ့အဖြေတွေ ပေးခဲ့တယ်။

“ဒါ ကျွန်မရဲ့ စေ့စပ်လက်စွပ်ပေါ့။ ဒီမှာ ရေးထွင်းထားတဲ့ နေ့စွဲလေးက ကျွန်မတို့ စေ့စပ်တဲ့ နေ့လေ။ နှစ်ယောက်ပုံစံတူလုပ်ထားတဲ့ လက်စွပ်လေးဆိုတာက နှစ်ယောက်စလုံး အတူတူဝတ် ထားကြမှ အဓိပ္ပာယ်ပြည့်တာလေ။ အခုတော့ သူက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ ဘဝအတွက် သိပ်အရေးကြီးတဲ့ လက်စွပ်လေးကိုချွတ်ပြီး သီးခြားဘဝတစ်ခုကို စတင်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်နေပြီ။ သူ ဆက်လက်ဝတ်ချင်တဲ့စိတ် မရှိတော့ဘဲ လက်စွပ်လေးနဲ့ ခွဲမရအောင်ပုံစံတူတဲ့ လက်စွပ်တစ်ကွင်း ကို ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ဆက်ဝတ်ထားမယ်ဆိုရင် အဲဒီ အပြုအမူရဲ့အဓိပ္ပာယ်က အရင်တုန်း ကနဲ့ မတူတော့ဘဲ ကွဲပြားသွားတော့တယ်လေ”

နှစ်ယောက်အတူတူဝတ်ဆင်ဖို့ လုပ်ထားတဲ့ လက်စွပ်လေးတွေ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ လက် မှာရှိနေခြင်းဟာ မြတ်နိုးခြင်း၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၊ နှောင်ဖွဲ့သောတွယ်တာမှုနဲ့ နှစ်ယောက်တစ်ဘဝဆို တဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေကို ဆောင်ပေးမယ့် အဲဒီ လက်စွပ်လေးတွေကိုပဲ တစ်ယောက်ယောက်က ချွတ်ပစ် ပြီး အခြားတစ်ယောက်ကပဲ ဝတ်ဆင်ထားမယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒီ အခြေအနေဟာ ခွဲခြားခြင်း၊ ဒဏ်ရာ၊ ဖြတ်တောက်ပြယ်လွင့်သော အကြင်နာတရားနဲ့ တစ်ယောက်တစ်ဘဝစီဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ် တွေအဖြစ် ပြောင်းလဲဖြစ်တည်သွားကြမှာလေ။ သူမပြောချင်နေတဲ့ စကားတွေကို ကျွန်တော့်နှလုံး သားနဲ့ ခံစားနားလည်နေမိတယ်။ သူမက လက်စွပ်လေးကို ပြန်ချွတ်လိုက်ပြီး လက်ထဲမှာ ဆုပ် ကိုင်ထားပြန်တယ်။

“သူမ မင်းဆီ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘူးလို့တာ သေချာလို့လား။ တစ်ခါတစ်ခါ ကိုယ်တို့တွေက တကယ်မပြီးဆုံးသေးတဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို ပြီးပါပြီလို့ စာတန်းဖိုးမိတတ်ကြ တယ်။ အဲဒီ လိုနဲ့ပဲ အရာရာကို မလိုအပ်ဘဲ အသစ်ကပြန်စကြရရော။ အချိန်ကာလတွေကို ဖြတ်သန်းပြီး မှတ်ကျောက်တင်ခံထားပြီးသားဖြစ်တဲ့ အချို့သော တန်ဖိုးတွေဆိုတာက အချိန်ကာ လတစ်ခုကို ထပ်စောင့်ပြီးမှ ပြန်ရနိုင်တာလေ။ ဘဝကို ခဏခဏ

တစ်ကပြန်စနေကြရတဲ့သူတွေ မှာ တန်ဖိုးထားမြတ်နိုးစရာတွေ
ရှားပါးနေတတ်တယ်။ မင်းပြန်စဉ်းစားပါဦး”

ကျွန်တော့်စကားကို ကြားတော့ သူမက နှုတ်ခမ်းကိုက်ပြီး
နာနာကြည်းကြည်းပြီးတယ်။ မျက်ရည်ဝဲနေတဲ့ မျက်လုံးတွေရဲ့ လွမ်းဆွတ်မှု၊
သွားနဲ့ဖိကိုက်ထားတဲ့ တုန်ယင်နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာရဲ့ ပြင်းရှသော နာကျင်ကြေကွဲမှု၊
ဖိစီးသောဝေဒနာတို့ရဲ့ ပြင်းထန်သော ထိုးနှက်ချက်တို့အောက်မှာ
တဆတ်ဆတ်တုန်ခါ မောပန်းနေရှာတဲ့ ဒဏ်ရာရနှလုံးသားတစ်ခု။ အဲဒီ အပြုံးဟာ
ကျွန်တော့် အတွက်တော့ အခိုက်အတန့်လေးတစ်ခုစာ ပါးရှားတဲ့
အနုပညာပစ္စည်းလေးတစ်ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ တုန်ယင်နေတဲ့
သူမရဲ့နှုတ်ခမ်းဖျားလေးတွေ သက်ဝင်လာတယ်။ နှုတ်ခမ်းတစ်စုံဟာ တူရိယာ
ပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်နိုင်သလို နှုတ်ထွက်စကားတွေဟာလည်း ဂီတဖြစ်နေနိုင်တာပဲလို့
သူမရဲ့စကား တွေကို နားထောင်နေရင်း ကျွန်တော် တွေးမိတယ်။

“ပြန်ဆက်ထားပြီဆိုမှတော့ အဲဒီ ကြိုးမှာ ဆက်ထုံးတစ်ခုရှိနေမှာပဲ၊
နားလည်ခွင့်လွှတ်ခြင်း ဆိုတဲ့ စကားကို အခါအခါကြားဖူးပေမယ့်
တကယ်တမ်းကျတော့ ကျွန်မတို့ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လို အစိုင်အခဲမျိုးမှ မကျန်ဘဲ
တကယ့်ကို နားလည်လိုက်တာ။ ခွင့်လွှတ်လိုက်တာမျိုးတွေ ဟုတ်ကြလို့ လား။ သူ
ကျွန်မဆီ ပြန်လာနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီ အခါ ကျွန်မကလည်း နားလည်ပါတယ်၊
ခွင့်လွှတ်ပါ တယ်ဆိုတဲ့စကားကို ပြောပြီး သူ့ကိုပြန်လက်ခံလိုက်မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့
ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ စိတ်တွေ အရင်ပြန်ဖြစ်လာနိုင်ဖို့ဆိုတာ
သေချာပါ့မလား။ ပြီးပြည့်စုံနေတဲ့ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ဟာ မလိုအပ်ဘဲ
ဆေးစက်လေးတစ်စက် စွန်းထင်းသွားရုံနဲ့ အလှပျက်သွားနိုင်တယ်။ ပျက်စီးသွားတဲ့
အရာတစ်ခုဟာ ပြန်ပြင်လိုက်လို့ အကောင်းပကတိအတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားနိုင်ပေမယ့်
ဒီအရာဟာ ပြန်ပြင်ထားတာပါဆိုတဲ့ အသိစိတ်လေးတစ်ခုကို ကျွန်မတို့ရဲ့
စိတ်ထဲကနေ အပြီးအပိုင်ဖျောက် ဖျက်ပစ်ဖို့ကတော့ အဲဒီ လောက်မလွယ်ဘူးလေ”

ပြီးပြည့်စုံခြင်းဆိုတဲ့အရာက ဘာလဲ၊ လူလူချင်းဆက်ဆံရေးမှာ
ပြီးပြည့်စုံမှုဆိုတဲ့ အရာကို ကျွန်တော် မျှော်လင့်အပ်လို့လား။ မလိုအပ်ဘဲ
ဆေးစက်တစ်စက်ကျလို့ အလှပျက်သွားတယ်ဆိုတဲ့ ပန်းချီကားတစ်ချပ်၊
ကျလာတဲ့ဆေးစက်လေးနဲ့မှ အလှတရားဟာ ပိုပြီးပြည့်စုံသွားတယ်ဆိုတဲ့ ခံစား
ချက်၊ ဒါတွေအားလုံးဟာ စိတ်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ အကန့်အသတ်တွေပဲ မဟုတ်ဘူးလား။
လူနှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ဘဝတစ်ခုကို တည်ဆောက်တာဟာ
ပန်းချီကားတစ်ချပ်ဆွဲနေတာမှ မဟုတ်တာ လေ။ မာယာများတဲ့ လောကကြီးထဲမှာ
ကျင်လည်လှုပ်ရှားနေကြရတဲ့ လူသားတွေပီပီ အခန့်မသင့် တဲ့အခါ
မိသားစုကားချပ်ကို စွန်းထင်းညစ်ပေသွားစေနိုင်တဲ့ အပြစ်အနာအဆာလေးတွေ
ရှိလာ တတ်တာပဲ။ တိမ်ညိုတိမ်ပုပ်တွေရဲ့ လွှမ်းအုပ်မှုကို
အခိုက်အတန့်လေးတစ်ခုစာ ခံရရုံနဲ့တော့ ကောင်းကင်ကြီးရဲ့ ဂုဏ်ကျက်သရေဟာ
ထာဝရမည်းညစ်စုတ်ပြတ်မသွားသင့်ပါဘူး။ စွန်းထင်း သွားတဲ့
အမည်းစက်သေးသေးလေးထက် လှပသက်ဝင်နေတဲ့ လက်ကျန်အလှတရားတွေကို
ကျွန်တော်တို့ ပိုပြီးအာရုံမစိုက်သင့်ဘူးလား။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ စီးမျောဖြန့်ကျက်နေတဲ့ အတွေးကွန်ရက်ကို
သူမသိအောင် ပြောပြမနေ တော့ပါဘူး။ သူမက ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ
နာကျင်ခံစားရနေသူလေ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘေးက ရပ်ကြည့်နေရသူ။
ကိုယ့်ရင်ဘတ်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ကိုယ်တိုဘေးကနေ ထွက်ကြည့်နိုင်ဖို့ကို
တော့ သူမကို အချိန်ပေးရဦးမယ်။ သူမက ကျွန်တော့်ကို စကားတွေပြောနေရင်း
သူမချခဲ့တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေအတွက် သေချာသထက် သေချာသွားတယ်ထင်ပါရဲ့။
စိတ်ကို လုံးဝပိုင်းဖြတ် လိုက်တဲ့ မျက်နှာထားမျိုးနဲ့ လက်စွပ်လေးကို လွှင့်ပစ်ဖို့
လက်ကိုမြှောက်လိုက်တယ်။ ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော်မတားရင်တော့ သူမ
တကယ်ပဲလွှင့်ပစ်လိုက်တော့မှာ။ ကျွန်တော် သူမရဲ့လက်ကို လှမ်း ဆွဲလိုက်တယ်။

“နေပါဦး မင်းအတွက် ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိတော့ပေမယ့်

ဒီလက်စွပ်လေးဟာ အခြားတစ် ယောက်အတွက် အဓိပ္ပာယ်တစ်စုံတစ်ရာ ရှိနေနိုင်သေးတယ်လေ”

သူမ ကျွန်တော့်ဘက်ကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်တယ်။ သူမရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ဒေါသ အရိပ်အယောင်တွေ မတွေ့ရပေမယ့် သူမစိတ်တော့ရှုပ်နေပုံပဲ။ သူမရဲ့လက်ကို လွှတ်မပေးသေးဘဲ ကျွန်တော်သူမရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲ စိုက်ကြည့်နေမိတယ်။

“စိတ်အေးအေးထားပြီး ကိုယ်ပြေတာကို ခဏလောက်နားထောင်ကြည့်ပါဦး”

သူမက သက်ပြင်းဖွဖွချရင်း ခေါင်းညိတ်ပြတော့မှ ကျွန်တော်သူမရဲ့လက်ကို လွှတ်လိုက် တယ်။ သူမက စိတ်ကိုလျှော့ပြီး မြစ်ရေပြင်ကို ငေးကြည့်နေရင်းက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းမေးတယ်

“ဒီလက်စွပ်လေးကို တစ်ယောက်ယောက်ဆီပေးပစ်လိုက်ဖို့ ရှင်ပြောမလို့လား”

“တစ်ကယ်စွန့်လွှတ်လိုက်နိုင်ပြီဆိုတာ သေချာရင်တော့ မင်းအဲဒီ လို လုပ်ပစ်နိုင်ရလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော် သူမ အမေးကိုဖြေပြီးပြီးချင်းပဲ သူမ ဘာပြန်ပြောမလဲဆိုတာ အကဲခတ်ရင်း စောင့်နေလိုက်တယ်။ သူမကလက်စွပ်လေးကို ကိုင်ကြည့်နေရင်း တိတ်ဆိတ်စွာနဲ့ စဉ်းစားနေ တယ်။ သူမ ဘာမှပြန်မပြောသေးဘဲ ငြိမ်နေတဲ့အချိန်မှာပဲ ကျွန်တော်ဆက်ပြောလိုက်တယ်

“ကိုယ်မြတ်နိုးတဲ့အရာတစ်ခုကို ကိုယ့်လက်ထဲ မထားချင်တော့ဘူးဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့အတူ အခြားသူတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထဲကို ရောက်သွားမှာစိုးရိမ်နေတဲ့ စိတ်ပါတွဲလျက်ရှိနေပြီဆိုရင် တော့ အဲဒါအပြီးအပိုင် မစွန့်လွှတ်နိုင်သေးတဲ့ သဘောပဲ။ ကိုယ်က မလိုတော့လို့ စွန့်ပစ်ထားတဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်ကို

အခြားသူတစ်ယောက်ယောက်က တမြတ်တနိုးနဲ့ ကောက်ယူနမ်းရှိုက်တဲ့အခါ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ရင်ဆိုင်ငေးကြည့်နေနိုင်တဲ့သူ ရှားပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့အဲဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ။ ကိုယ် ထင်တာကတော့ အနည်မထိုင်သေးတဲ့ ခံစားချက်တွေကို လျှစ်လျူရှုပြီး ပြီးပါပြီလို့ အလောတကြီး ခေါင်းစဉ်တပ်၊ အဲဒီ နည်းနဲ့ ရင့်ကျက်ချင်ယောင်ဆောင်ခဲ့ကြလို့ပဲ ဖြစ်မယ်”

မြစ်ရေပြင်ကို ငေးကြည့်တော့ သူမရဲ့မျက်ဝန်းတွေ ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်လာတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကိုပဲ မေးသလို သူမကိုယ်သူမပဲ မေးသလိုနဲ့...

“ကျွန်မ သူ့ကိုတကယ်ပဲ အပြီးအပိုင်စွန့်လွှတ်လိုက်နိုင်ပြီလား။ ကျွန်မ ရင့်ကျက်ချင်ယောင် ဆောင်နေတာလား။ ဒီလုပ်ရပ်ဟာ အတိတ်ကာလတစ်ခုမှာ ကျွန်မကို နောင်တရကြေကွဲနေစေ မယ့် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုဖြစ်လာမှာလား။”

ကျွန်တော်လည်း ဘယ်သိမှာလဲ သူမလည်း သိချင်မှ သိလိမ့်မယ်။ အသိတရားဆိုတာတွေ က ခံစားချက်လောက် မြန်မြန်တာလေ။

“မင်းနဲ့ တိုက်ရိုက်ပတ်သက်တဲ့ မေးခွန်းတွေအတွက် မင်းကိုယ်တိုင်ကပဲ အဖြေပေးရလိမ့် မယ်။ ကိုယ့်အနေနဲ့တော့ ထင်မြင်ယူဆချက်တွေနဲ့ အကြံဉာဏ်လောက်ပဲ ပေးနိုင်မှာ။ ကိုယ့်အထင် တော့ မင်းနှလုံးသားက သူ့ကိုမပြတ်နိုင်သေးတာ သေချာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့မာန၊ မင်းရဲ့ဂုဏ် သိက္ခာတွေကလည်း မင်းသူ့ကို ပြတ်စဲလိုက်ဖို့ တွန်းအားပေးနေကြတယ်။ အဲဒီလိုမျိုး ခံစားချက်နှစ် ခု ဒွန်တွဲနေတတ်ကြတဲ့ အခြေအနေမျိုးမှာ ခံစားချက်တစ်ခုကို အပြီးသတ်ချေမှုန်းပစ်မယ့် ဆုံးဖြတ် ချက်မျိုးတွေ မချမိဖို့ သိပ်အရေးကြီးတယ်။ နို့မို့ဆို တစ်ဘဝလုံး နောင်တရနေလိမ့်မယ်”

“ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ကျွန်မ ဘာလုပ်သင့်သလဲ၊ အခုလောလောဆယ်တော့ ဒီလက်စွပ် လေးကို ကျွန်မဆီမှာ မထားချင်တာ၊

သူ့ကိုလည်း ပြန်ပြီး မျှော်လင့်မနေချင်တာတော့ အသေ အချာပဲ”

သူမ ဘာလုပ်သင့်သလဲတဲ့ ကျွန်တော့်ကိုမေးနေပြီ။ လုပ်သင့်တာ တစ်ခုခုကို အလွယ်တကူ ပြောလိုက်နိုင်ပေမယ့် အဲဒီ လုပ်ရပ်ရဲ့ အကျိုးဆက်ကိုတော့ သူမကိုယ်တိုင်ကပဲ တာဝန်ယူရင်ဆိုင် ရမှာလေ။ သူမအတွက် ဘယ်လိုပြဿနာမျိုးမှ ဖြစ်မလာနိုင်တဲ့လုပ်ရပ်တစ်ခုခုကို ကျွန်တော် အသည်းအသန်စဉ်းစားနေမိတယ်။ ကျွန်တော် ဘာစကားမှ မပြောဘဲ အကြာကြီးငြိမ်နေမိတာနဲ့ သူမက သူမရဲ့ သဘောထားကို ထုတ်ပြောတယ်။

“ဒီလက်စွပ်ကို ဒီအတိုင်းကြီးတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးပစ်နိုင်ဘူး။ နောက်ပြီး ဒီလက်စွပ် လေးမှာ ရေးထွင်းထားတဲ့ နေ့စွဲလေးကလည်း သူနဲ့ ကျန်မနဲ့အတွက်က လွဲလို့အခြားသူတွေ အတွက် ဘာမှအဓိပ္ပာယ်ရှိနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလက်စွပ်ကို ရောင်းပြီးရတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ တစ်ခုခုလုပ် ပစ်မယ်။ ဟုတ်တယ်။ ဒီအကြံအကောင်းတယ်။ ရှင်ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

ကျွန်တော် ဘာအကြံမှမပေးရဘဲ သူမဘာသာသူမ အကြံရသွားတဲ့အတွက် ကျွန်တော် လည်း ဝမ်းသာသွားတယ်။ ကျွန်တော်ပေးချင်တဲ့အကြံဉာဏ်ကလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပြောရ မှာ ကိုယ်ချင်းမစာရာကျနေမှာကြောင့် ပြောဖို့တွန့်ဆုတ်နေခဲ့တာ။

“ကောင်းတာပေါ့၊ မြစ်ကြမ်းပြင်တစ်နေရာမှာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ လဲလျောင်းနေရမှာထက်စာရင် ငွေကြေးအဖြစ် အသွင်ပြောင်းသွားပြီး အခြားတစ်ယောက်ယောက်အတွက် တစ်စုံတစ်ရာ အဓိပ္ပာယ်ရှိသွားတဲ့ အခြေအနေက အများကြီးပိုကောင်းတာပေါ့”

သူမမျက်နှာလေး နည်းနည်းလန်းဆန်းလာတယ်။ လက်စွပ်လေးကို လွင့်လည်းမပစ်၊ လက်မှာလည်း ပြန်မဝတ်တော့ဘဲ သူမက အကျွန်ုပ်အိတ်ကပ်လေးထဲ ထည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ တက်တက်ကြွကြွပဲ မတ်တတ်ထရပ်တယ်။

“ဘယ်လဲ”

ကျွန်တော်လည်း သူမနဲ့အတူ ထရပ်လိုက်ပြီး မေးတော့
သူမကအူကြောင်ကြောင် မျက်နှာ လေးနဲ့ကြည့်ရင်း ပြန်ဖြေတယ်။

“လက်စွပ်သွားရောင်းမယ်လေ။ ရလာတဲ့ပိုက်ဆံကို ဘာလုပ်ပစ်ရင်
ကောင်းမလဲဆိုတာ ကိုတော့ လမ်းလျှောက်ရင်းနဲ့ စဉ်းစားမယ်၊ လာလေ”

သူမက ကျွန်တော့်ကိုပါ လိုက်ခဲ့ဖို့အတင်းခေါ်နေတယ်။
ကျွန်တော်သူမနဲ့အတူ လိုက်လာ လိမ့်မယ်လို့လည်း ယုံကြည်နေပုံပဲ။ ခက်တာက
ကျွန်တော့်မှာ ထွက်ရမယ့်ခရီးတစ်ခုက ရှိလာခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ပဲ
သူမကို ငြင်းရတော့တယ်။

“ကိုယ်လိုက်ဖို့ မလိုတော့ဘူး ထင်ပါတယ်။ မင်းကို
ကိုယ်စာသွားသင်ပေးနေကျ မိဘမဲ့ ကလေးကျောင်းလိပ်စာကတော့ ပေးလိုက်မယ်။
မင်းစိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုရင် မင်းရဲ့လက်စွပ်လေး ကို ရောင်းရတဲ့ငွေနဲ့ အဲဒီ က
ကလေးတွေရဲ့ ကွက်လပ်တချို့တစ်ဝက်ကို ဖြည့်ဆည်းပေးလို့ရ တာပေါ့။
ကြည်နူးပျော်ရွှင်စရာကောင်းပါတယ်၊ ပြီးတော့ မင်းရဲ့ချစ်သူကောင်လေး မင်းဆီပြန်
လာတဲ့အခါ ပြန်ပြောပြလို့လည်း ကောင်းတာပေါ့”

သူမက ကျွန်တော်ကမ်းပေးတဲ့ လိပ်စာကတ်လေးကို လှမ်းယူရင်း
အလိုမကျဖြစ်နေတယ်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာ လဲ ခုနကတော့ ကျွန်မနဲ့အကြာကြီး
စကားတွေထိုင်ပြောနေလျက်နဲ့ အခုကျတော့ ချက်ချင်းကြီးပဲ
မအားပြန်တော့ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ် ကိုယ်နဲ့ စကားတွေပြောနေရင်းက
မင်းအကြံရသွားသလိုပဲ။ မင်းနဲ့ စကားတွေ ပြောနေရင်းကပဲ ကိုယ့်နှလုံးသားထဲမှာ
အသိတတစ်ခုလင်းလက်သွားခဲ့တယ်။ မင်းနဲ့မလိုက်နိုင်တဲ့ အတွက်

ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ကိုယ်ဒီနေ့ပဲ ခရီးတစ်ခုကို စထွက်ရတော့မယ်။
တစ်လက်စတည်းပဲ မင်းကိုလည်း နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ မင်းရဲ့
ရှေ့ဆက်ရမယ့်ဘဝခရီးမှာ နောင်တတွေကနေ ကင်းဝေး နိုင်ပါစေ”

ကျွန်တော် သူမနဲ့အတူ မလိုက်တော့ဘူးဆိုတာ သေချာသွားတဲ့အခါ
သူမရဲ့ မျက်နှာလေး နည်းနည်းညှိုးသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခဏပါပဲ၊ သူမရဲ့မျက်နှာမှာ
အပြုံးပန်းလေး ပြန်လန်းလာပြီး ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်တယ်။
ခဏလေးတွေ့လိုက်ရပေမယ့် နှလုံးသားချင်းနားလည်ပြီး ကျွန်တော်နဲ့ သူမ
သူငယ်ချင်းတွေလိုဖြစ်သွားကြတယ်။

“ကျွန်မ ရှင့်ကိုအမြဲတမ်းသတိရနေမှာပါ။
ကျွန်မနဲ့ခဏတစ်ဖြုတ်စကားတွေပြောသွားခဲ့ဖူး တဲ့
မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ပေါ့။ အခွင့်ရှိမယ်ဆိုရင်တော့
ရှင်နဲ့ပြန်ဆုံချင်ပါသေးတယ်။ ဒါနဲ့ ရှင်က ခရီးထွက်မယ်ဆိုတော့ ဘယ်ကိုသွားပြီး
ဘာတွေလုပ်မှာလဲ”

“ကိုယ်လွတ်ကျခဲ့တဲ့မြို့တော်လေးကို တစ်စစီလိုက်ကောက်ပြီး
ပြန်တည်ဆောက်ရဦးမယ်”

နေဘုန်းလတ်

27.4.2011 (Wednesday)
